

inte; om jag bara kan få lära mig att rysa, så är jag belåten.» Han kunde knappast sofva på hela natten, så mycket sys-selsatte honom den tanken, att han nu ändtligen skulle få lära sig att rysa i den gamla slottsruinen.

Följande morgon begaf han sig genast i väg. Först gick han till konungen och sade: »Herr kung, med förlof, jag skulle vilja tillbringa tre nätter i det förtrollade slottet!» Konungen betraktade pojken från alla sidor, och som han tyckte om honom, gaf han honom den åstundade tillåtelsen. »Min son», sade han, »du får taga med dig trenne ting dit, blott intet lefvande.» Då svarade Jöns, som ända från barndomen tyckte om att göra upp eld, och som mången gång stått vid en hyffelbänk eller arbetat vid svarfstolen: »Så beder jag om ett godt elddon, en hyffelbänk och en svarfstol, så att jag slipper frysa och har något hvarmed jag kan fördrifva tiden.» Man anskaffade åt honom de trenne saker han hade begärt, och konungen lät ännu samma dag föra upp dem på slottet.

När aftonen kom, gick äfven Jöns dit, tände upp en duktig eld i ett af rummen och ställde invid elden så väl hyffelbänken som svarfstolen. Först tänkte han på alle-handa sätt att fördrifva tiden, och när han blifvit färdig därmed, väntade han på att han skulle få rysa. Men hur mycket han än längtade därefter, så blef det dock ingen-ting af med den saken. Så kom midnattsstunden. Han lagade nu om elden och blåste duktigt på densamma, då det på en gång skrek ur ett hörn: »Miam, miam, vi frysa!» — »Hvem fryser?» sade Jöns; »kom hit till elden, edra frusna stackare, och värm er!» Knappt hade han sagt detta, förrän två stora, svarta katter sprungo fram ur ett hörn och slogo sig ner, en på hvardera sidan om Jöns, och stirrade på honom med stora, brinnande ögon, på ett mycket vildt och förskräckligt sätt. Efter en stund sade den ena: »Hvad menar du, kamrat, skola vi spela kort: knack eller svartpetter?» — »Svartpetter, gärna för mig», svarade Jöns; »om ni bara ha kort med er.» Katterna hade kort med